

Últimes intervencions a Iluro (Mataró, Maresme)

JOAQUIM ARXÉ, ALBERT BACARIA, CRISTINA BASTIT,
MONTSERRAT CABALLERO, PILAR PRATDESABA

TOPOGRAFIA D'ILURO. ESTAT DE LA QÜESTIÓ

El coneixement de la topografia d'*Iluro* es basa principalment en les notícies publicades per membres de la Secció Arqueològica del Museu Comarcal del Maresme (Mataró). Aquestes publicacions són el reflex d'intervencions d'urgència o seguiments d'obres que moltes vegades no han tingut el rigor arqueològic desitjable degut a la forma com s'han plantejat. És a dir, els interessos dels constructors o les exigències urbanístiques de la ciutat actual no han permés, fins fa poc, plantejar actuacions de salvament amb unes garanties científiques. És per això que fent un repàs dels elements arqueològics coneguts ens adonem que és difícil elaborar una hipòtesi sobre l'urbanisme d'*Iluro* amb fonaments fiables.

Un dels temes importants dins d'aquest estudi és establir el perímetre de la muralla de la ciutat romana. Existeix un testimoni epigràfic sobre el recinte murallat recollit per J. Pujades. Aquesta inscripció, actualment desapareguda, ha estat profundament analitzada per G. Fabre, M. Mayer i I. Rodà (*Inscripcions romanes de Mataró i la seva àrea. Epigrafia Romana del Maresme*, Mataró, 1983, pp. 52-53, lám. 10), pel que ens remetem al seu estudi. Aquest podria ésser el testimoni més clar de l'existència de la muralla, ja que l'arqueologia de camp no ha estat massa explícita sobre aquest element. F. Clariana (Notes sobre l'estructura urbana d'Iluro, *Faventia*, 6/1, 1984, pp. 89-91) fa una síntesi de les antigues publicacions que es refereixen a testimonis interpretats com a restes de la muralla i que tradicionalment han portat a establir un perímetre hipotètic que *grosso modo* aniria paral·lel al carrer Riera, Bonaire, carrer de la Coma, Sant Bonaventura, Figueres i Muralla d'en Titus.

Una anàlisi minuciosa i crítica d'aquests testimonis ens porta a afirmar que actualment no hi ha bases suficientment segures com per establir el perímetre aproximat de la muralla.

L'estructuració de la ciutat romana dins del perímetre hipotètic de la muralla fonamentalment s'ha basat en el traçat urbanístic que presenta el casc antic de Mataró. Així des de vell antuvi se suposava que el *forum* se situava on actualment s'ubica la Plaça Gran i que la xarxa viària seguiria, més o menys, el model actual.

Les excavacions realitzades pel Servei d'Arqueologia de la Generalitat l'any 1982 a la Plaça Gran varen posar al descobert part de la planta d'una *domus* de finals del segle I a.C. (J. Arxé i J. A. Cerdà: Notícia sobre les darreres actuacions arqueològiques a la Plaça Gran de Mataró. L'excavació de l'any 1982, *Laietania*, 1982-83, pp. 289-290). Amb aquest fet es demostrava per primera vegada amb proves concloents que el *forum* no se situava en el lloc on tradicionalment s'havia pensat, i amb el repàs dels resultats de les antigues excavacions se'ns demostra que l'estructura que presenta l'actual casc antic de Mataró no segueix el model urbanístic de la ciutat romana.

Davant dels resultats de l'esmentada excavació de l'any 1982 i tenint en compte les notícies de M. Ribas que situen restes pertanyents al temple romà sota l'actual Basílica de Santa Maria (M. Ribas: *Orígens i fets històrics de Mataró*, Mataró, 1934, p. 61, i *Els orígens de Mataró*, Mataró, 1964, p. 97), així com l'existència de diversos pedestals amb inscripcions de sexvirs augustals consagrant-los a les divinitats, procedents de l'entorn de Santa Maria (G. Fabre, M. Mayer i I. Rodà: *Inscripcions romanes de Mataró i la seva àrea. Epigrafia Romana del Maresme*, Mataró, 1983, pp. 19-35). F. Clariana situa hipotèticament el *forum* en la zona de l'actual Santa Maria, encara que no estableix límits concrets. La seva hipòtesi també la recolza amb les restes aparegudes en el Carreró núm. 45 i que defineix com un temple dedicat a una divinitat secundària. Els testimonis arqueològics que hem pogut examinar d'aquesta construcció ens fan dubtar que realment es pugui tractar d'un temple. Esperem que un estudi més aprofundit sobre aquestes restes ens aclareixi aquesta qüestió.

Si bé creiem que els indicis topogràfics i arqueològics apunten a l'emplaçament del *forum* en aquesta àrea, cal desenvolupar una investigació més concreta per delimitar amb més exactitud la seva situació.

Amb motiu de la construcció de la Casa de Cultura de Can Xammar (1975) foren destruïdes unes restes arqueològiques que en part pogueren ésser excavades per membres del Museu Arqueològic de Barcelona. Segons F. Gusi (Topografia urbanística de Mataró, *Miscel·lànies Arqueològiques de Mataró i el Maresme*, I, 1976, pp. 35-39), en un nivell superior haurien aparegut diverses habitacions i compartiments d'una extensa *domus*, que per l'estil dels seus mosaics es podria situar des de finals del segle I a.C. fins a inicis del III d.C. Aquestes restes s'han identificat moltes vegades com corresponents a unes termes, encara que F. Gusi creu que no hi ha proves evidents per fer aquesta afirmació, ja que els plànols s'han publicat amb certs errors.

En el nivell inferior de Can Xammar aparegué una construcció de

planta rectangular de 10×5 metres de parets de bona factura, que dataria de mitjan segle I a.C. i que fou terraplenat per construir l'edifici superior.

Actualment s'està realitzant l'estudi d'aquestes restes que pot aportar noves dades sobre la seva identitat, i que podran aprofitar-se per aclarir la topografia de la zona.

Les necròpolis pertanyents a *Iluro* es concentren clarament en el sector de la Riera i a l'entorn de Santa Maria.

A la zona de la Riera ja des d'antic hi ha notícies de l'aparició de restes d'enterraments durant les obres de construcció de la zona. Aquestes troballes casuals són molt confuses. Tots els indicis que tenim ens fan pensar que es tracta d'una necròpolis amb enterraments molt dispersos.

L'entorn de Santa Maria ha estat la zona on s'han localitzat enterraments tardans, si bé el nivell inferior del Fossar Xic va donar sis incineracions amb urnes (M. Ribas: *Els orígens de Mataró*, 1964, p. 103).

EXCAVACIÓ A LA PLAÇA DE L'AJUNTAMENT

Motivacions

Atesa la incoació de l'expedient de declaració de monument històrico-artístic a favor del jaciment de l'antiga *Iluro*, situat en el subsòl del casc antic de Mataró (El Maresme) (DOG 383, de 23 de novembre de 1983), i davant del projecte de remodelació de la Plaça de l'Ajuntament, el Servei d'Arqueologia de la Generalitat de Catalunya va decidir d'acord amb l'Ajuntament realitzar una intervenció arqueològica en l'esmentada plaça, abans de l'inici de les obres.

El Ple Extraordinari de l'Ajuntament del dia 22 de desembre de 1983 va autoritzar aquesta intervenció arqueològica amb dues condicions:

— Els treballs, exceptuant que es produïssin troballes excepcionals que ho justificassin, no havien d'interferir el normal funcionament de l'activitat social i econòmica de la plaça.

— La data límit d'aquests treballs es fixava en el 30 de setembre del 1984.

L'elevat pressupost de l'excavació de la plaça va fer que s'hagués d'incloure dins del Programa de Recuperació de Jaciments Arqueològics del Pla de Solidaritat amb l'Atur. Per això es va formar un equip dirigit pels sotasignants i compost per l'arquitecte Joan Puig, els topògrafs Xavier López i Martí Abella i trenta-tres obrers.

Aquest equip, a més de l'excavació de la Plaça de l'Ajuntament, havia d'assumir les urgències que es poguessin presentar a l'àrea de la ciutat. Així es va intervenir als carrers Beata Maria núm. 3 i Onofre Arnau, a la vil·la romana dels Caputxins, al solar del cinema Modern i a la plaça Beat Salvador núm. 10.

Antecedents

La Plaça de l'Ajuntament no sempre ha constituït un espai lliure com es presenta a l'actualitat. Les fonts documentals ens indiquen que a l'any 1880 la part posterior de l'Ajuntament tenia adossada una illa de cases limitada pel carrer Carreró i el carrer d'en Palau. L'espai actual es va formar des de l'any 1921 al 1970, període en el que es varen enderrocar les cases existents.

A l'any 1962, amb motiu de l'ajardinament de la zona del costat de l'Escola d'Arts i Oficis, Marià Ribas hi realitzà una excavació. En la nota que publica dels resultats d'aquesta intervenció (M. Ribas: Notícia sobre la muralla d'Iluro, *Laietania*, I, 1981, pp. 187-191), ens diu que aparegueren quantitat de pedres de totes mides. Les més grans foren interpretades com a restes de fonament o de mur de la muralla, descobert anteriorment en el carrer d'en Pujol. Per això afirma que la muralla romana devia passar per aquest sector.

Juntament amb aquestes restes es varen trobar carreus grans que, segons M. Ribas, podien procedir d'un important edifici romà del qual no n'hauria quedat cap rastre i desferres de construccions romanes barrejades amb material medieval i modern.

El descobriment de les restes d'una claveguera romana de 14 m de longitud li plantejà el problema de com devia desembocar a la riera travessant la muralla. L'aprofitament de materials romans vells per a la construcció de l'esmentada claveguera li va fer suposar que era d'època tardana, d'un moment en què la muralla ja havia deixat de funcionar com a tal i ja no constituïa cap obstacle.

Projecte d'excavació

Per tal de no entorpir el funcionament de l'activitat de la plaça, l'àrea a excavar es va dividir en cinc sectors que s'obriren i es taparen successivament. Cada un d'aquests sectors es va subdividir en diversos quadres que també s'obriren i es taparen successivament, ja que s'havia de col·locar la terra extreta dins del mateix sector.

Els treballs d'excavació s'iniciaren el mes de febrer del 1984 i finalitzaren, perllongats amb permís del Ple de l'Ajuntament, en el mes de gener del 1985.

Resultats

Les expectatives que ofería l'excavació de la plaça de l'Ajuntament de Mataró eren immillorables, car sorgia la possibilitat d'excavar un solar situat al bell mig de l'àrea que ocupava la ciutat romana d'Iluro i, per tant, zona de riquesa arqueològica provada. Augmentava l'interès dels treballs a realitzar el fet que tant l'urbanisme com l'evolució i vida de la ciutat antiga eren, i malauradament encara són, mal coneguts. Els re-

sultats de l'excavació, tot i que han estat més minsos del que esperàvem, són d'una gran vàlua i indubtablement obren noves escaletxes en el coneixement de l'urbanisme, i en definitiva de la història, de la ciutat romana d'*Iluro*.

En l'excavació de la plaça realitzada pel nostre equip, detectàrem diferents moments d'ocupació romana en la zona. Les restes més antigues localitzades en l'àrea excavada són del segon quart del segle I d.C., i les més modernes dels segles IV i V d.C., aquestes últimes més mal conegudes degut a que les remocions efectuades en la zona en els últims segles les varen afectar profundament.

Dels cinc sectors en què es dividí la plaça a efectes d'excavació, només tres d'aquests ens proporcionaren informació sobre *Iluro*; foren els sectors 1, 2 i 5, que tot seguit passem a explicar.

Sector 1

En aquest sector es distingiren tres moments d'ocupació diferenciats tant en el temps com en les tècniques constructives emprades en cada un d'ells.

El primer moment el constitueix un àmbit de forma rectangular que amida $6 \times 8,5$ m. Restes de murs malauradament incomplets ens indicaren que aquesta estructura estava subdividida en dos espais interns. Les cantonades de tancament de l'edifici en el seu costat oest foren localitzades en l'excavació del sector 2. Els murs que configuraven aquesta estructura estaven formats per pedres irregulars, no escairades, només allisades en les cares vistes, de mida mitjana i agafades amb terra, amb una qualitat constructiva molt escassa. Afortunadament tant el moment de la construcció de l'edifici com el de la seva inutilització pogueren ésser establerts amb precisió. La construcció de l'edifici s'ha de situar en el segon quart del segle I d.C., data proporcionada pels materials arqueològics trobats en l'estrat de construcció de l'edifici. D'entre el material ceràmic cal destacar: T. Sigillata Sudgàllica forma 29a, Ritt. 8, Ritt. 1, etc.; T. Sigillata Africana formes Ostia II fig. 302; ceràmiques de parets fines formes Mayet II, XXXII n.º 255, XXIII, XXIV; també una llàntia forma Dressel 9a i àmfores de les formes Dressel 1, 2, 3, 12 i 20.

Pel que fa a la inutilització de l'edifici, la causa d'aquesta fou un incendi, del qual quedaren nombrosos indicis; així, les pedres dels murs restaren ennegrides per l'acció del foc, i les parets cobertes per un estrat de cendres. Fou aquest estrat el que ens permeté conèixer el moment de la seva destrucció, que s'ha de situar en el tercer quart del segle I d.C. Els materials ceràmics més representatius que ens varen permetre datar aquest estrat de cendres amb precisió foren: T. Sigillata sudgàllica formes Dragg. 36, Ritt. 1, Ritt. 8, T. Sigillata Africana formes Lamb. 10B, Ostia III fig. 303, Ostia II fig. 306, Hayes 181, etc.

1, Plaça Gran; 2, Àrea situació hipotètica del Fòrum; 3, Església de Santa Maria; 4, Situació restes del Carreró núm. 45; 5, Can Xammar; 6, Àrees enterraments de la Riera; 7, Àrees enterraments de Santa Maria; 8, Plaça de l'Ajuntament.

Les estructures del segon moment constructiu reutilitzen les restes de les estructures de l'edifici del segle I d.C. com a fonamentació. Les restes del segle II d.C. es localitzen en el centre de la meitat occidental del quadre. Es tracta de dos murs i un paviment de calç. Els murs formen un angle de tancament i estan estucats en una de les seves cares, delimitant un espai interior. Aquest segon moment constructiu, del qual malauradament en queden molt poques restes, s'ha de situar en el segle II d.C., data que ens ve donada pels materials ceràmics trobats en l'estrat que oblitera el paviment. D'entre aquesta ceràmica cal destacar: T. Sigillata Sudgàllica formes Dragg. 27 i 37; T. Sigillata Hispànica formes Dragg. 37B i Dragg. 29; T. Sigillata Africana (ceràmica majoritària) del tipus A, formes Lamb. 4-36A i 4-36B, Salomonson 9a, Lamb. 3a; T. Sigillata Africana de cuina formes Ostia III fig. 324, Ostia I fig. 261, Ostia II fig. 112, Ostia III fig. 267, Lamb. 10B, etc., i àmfores formes Dressel 14 i 9. Les estructures d'aquest segon moment estaven molt destruïdes i els estrats que hi corresponien havien sofert les remocions que s'efectuaren en la zona per tal de construir-hi noves estructures.

El tercer moment constructiu que detectàrem s'ha de situar en els segles III i IV d.C. i estava conformat per un conjunt de murs que travessen el quadre en la meitat sud d'aquest, delimitant un espai situat a l'est. Una bona part d'aquests murs utilitzaren com a fonamentació les restes dels murs de l'edifici del segle I d.C., una prova més dels continuats rebaixos de terra efectuats en el sòl de la plaça, rebaixos que moltes vegades han comportat la destrucció dels estrats arqueològics. Els murs d'aquest tercer moment presenten una tècnica constructiva molt pobre. Estaven formats per alguns carreus granítics, amb tota seguretat reaprofitats, i pedres irregulars petites i mitjanes, tot unit amb terra. La resta d'estructures trobades en la zona no presentaven interès arqueològic, car es tractava de restes d'edificacions que s'han de situar en un moment indeterminat entre la segona meitat del segle XIX i la primera meitat del XX.

La funcionalitat de les estructures localitzades en aquest sector, així com el paper que jugaven en l'urbanisme d'Iluro, no ha pogut ésser establert per nosaltres.

Sector 2

En aquest sector poguérem localitzar cinc nivells d'ocupació, que daten de la primera meitat del segle I d.C. fins a finals del segle V d.C. Les restes de cada moment són molt pobres i no ens permeten cap interpretació de conjunt.

Les estructures del segle I d.C. consisteixen en els angles de tancament del costat oest de l'edifici rectangular trobat en el sector 1. La seva excavació confirmà la data de tercer quart del segle I d.C. per a la destrucció de l'edifici en qüestió.

El segon moment constructiu queda definit per dues fases successives que inclouen una canal i una claveguera. La primera és una conducció d'aigua formada per tubs de ceràmica en direcció nord-sud. A mig recorregut, la canal estava inutilitzada per una claveguera. Aquesta última, formada per tèmules planes, presentava un fort desnivell en el seu costat nord. Ambdues conduccions s'assentaven sobre un estrat de farciment de finals del segle I d.C. i estaven obliterades per un estrat datable en la primera meitat del segle III d.C. Així doncs,ensem en una cronologia del segle II d.C. per aquestes restes, essent més antiga en el temps la canal que la conducció. Malauradament aquestes dues conduccions no s'han pogut relacionar amb cap estructura, i per aquest motiu només podem apuntar la hipòtesi que la canal pertanyés a una construcció privada, mentre que la claveguera fos d'una pública. Hem de pensar, doncs, que la zona sofrí una remodelació urbanística en el segle II d.C.

La tercera fase constructiva només estaria representada per un paviment de factura grollera, fet amb pedres, tèmules i algun fragment ceràmic. Aquest paviment, que s'assenta sobre un nivell de reompliment datable entre finals del segle II d.C. i la primera meitat del segle III d.C., està recobert per un altre estrat de farciment de la segona meitat del segle II d.C. a la primera meitat del segle IV d.C., la qual cosa ens proporciona una data per al paviment del segle III d.C. Finalment, la darrera etapa constructiva estaria representada per dos paviments, o preparació de paviments, que formarien part amb tota seguretat d'una mateixa pavimentació. Els paviments en qüestió estaven fets amb tèmules disposades verticalment, fragments ceràmics, terra i pedres. Entre els materials que constituïen aquest paviment s'hi trobava un interessant fragment de plat de Terra Sigillata gris d'època paleocristiana de finals del segle V d.C. o inicis del VI d.C., procedent dels tallers de la regió de Narbona, de la forma Rigoir 1. Aquest plat ens proporciona una datació força precisa per al paviment, que no pot ésser anterior a la segona meitat del segle V d.C., sense que es pugui descartar una cronologia més tardana.

L'excavació del sector II ens confirmà l'ocupació d'aquesta zona en època romana des de la primera meitat del segle I d.C. fins als segles V-VI d.C. No podem, però, oferir cap interpretació de les estructures localitzades per manca de dades.

Sector 5

També en l'anomenat per nosaltres sector 5, situat en la zona més occidental de la plaça, vam poder documentar diferents moments d'ocupació, que es traduïen majoritàriament en una sèrie d'escombreres que abracen un espai temporal de cinc segles. L'escombrera més antiga en el temps és d'època augusta, està excavada en la terra verge i té una forma més o menys cònica amb una base que s'anava fent més estreta a mesura que adquiria profunditat. Aquesta escombrera, situada en la

meitat nord del sector, fou reomplerta en un espai temporal molt curt, que s'ha de situar entorn a l'any 20 d.C. El material arqueològic que l'obliterava presentava una gran homogeneïtat, d'entre el qual cal destacar: ceràmica campaniana A i B; Terra Sigillata prearetina i Terra Sigillata Aretina (serveis I, II, III de Haltern), llises i decorades, amb nombroses estampilles; parets fines majoritàriament amb vasos cilíndrics i troncocònics amb decoració de pinta i de pinyes; llànties tardo-republicanes (Dressel 2, 3 i 4) i de volutes; ceràmiques comunes d'importació itàlica i àmfores, majoritàriament les formes Pascual 1, Dressel 2-4 i Dressel 7-11. Possiblement en relació amb aquesta escombrera, documentarem un paviment o preparació de paviment fet a base de fragments ceràmics, sobretot d'àmfora informe, tègula i pivots d'àmfora, les mides del qual són $2 \times 0,9$ m. No hem pogut establir ni la seva funcionalitat ni la seva cronologia, tot i que sospitem que ha d'ésser contemporani a l'escombrera.

En l'extrem sud-oest d'aquest sector localitzarem una altra escombrera que hem de datar en un moment indeterminat del segle v d.C. i que, com l'anterior, també estava excavada en la terra verge. Entre el material arqueològic que conformava el farciment es constata la presència de Campaniana B, Terra Sigillata Aretina, Sudgàlica i Hispànica, Terra Sigillata Africana A, C i D, i ceràmiques grises d'època paleocristiana.

En el costat sud-oest d'aquest sector localitzarem una altra escombrera que no pogué ésser excavada en la seva totalitat i que, com les anteriors, consistia en un pou realitzat en la terra verge. El material que l'obliterava no era massa homogeni i les ceràmiques més modernes, que són les que ens daten el moment últim de funcionament, són la T. S. Africana A/D forma Lamb. 9 i la forma Lamb. 3c1 = Hayes 16 núm. 1 en T. S. Africana A2; també un fragment en T. S. Africana D amb decoracions de l'estil A1 i amb una cronologia de 320-400 d.C.

Finalment en aquest sector documentarem una quarta escombrera, d'època flàvia, que estava situada al costat nord-oest i obliterava una claveguera d'època romana de la que en posarem al descobert un tram de 2,50 metres amb una amplada de 50 cm. Estava formada per dos murs construïts amb pedra petita i mitjana agafades amb argamassa, amb una coberta que consistia en lloses planes allisades en la seva cara inferior que en la part sud havien desaparegut. La claveguera estava obliterateda per l'escombrera, i és el material ceràmic trobat en aquesta el que ens dona la data d'inutilització de la conducció d'aigua, que hem de situar en la segona meitat del segle I d.C. D'entre el material ceràmic destaca la presència de: T. S. Sudgàlica formes Dragg. 37, Hermett 2/12, Dragg. 35 i 36, Dragg. 33, Dragg. 39, Dragg. 18/31, etc.; T. S. Tardo-itàlica forma Dragg. 17b; T. S. Africana de cuina formes Lamb. 10b, Hayes 93 A, Ostia II fig. 312, Ostia II fig. 302, Ostia III fig. 332, etc. Malauradament en l'excavació no es pogué establir el moment de construcció de la claveguera.

Per acabar, només ressaltar la troballa d'un magnífic fragment de cancell decorat amb una franja vertical i fulles en baix relleu formant un joc d'ombres. Fou trobat en el farciment d'una estructura moderna.

CONCLUSIONS

Com ja s'havia pogut comprovar en altres excavacions en el casc antic de Mataró, en l'excavació de la Plaça de l'Ajuntament hem pogut constatar que la majoria d'estructures romanes apareixen arrasades a nivell de fonament o han desaparegut, degut als terraplenaments efectuats per l'edificació de noves construccions. Malgrat això, l'excavació d'aquesta plaça ens ha donat una informació considerable sobre les restes romanes d'*Iluro*. Aquesta informació ens ha arribat per dues vies diferents: 1) resultats concrets de l'excavació, i 2) comprovació empírica que algunes de les hipòtesis que es mantenien sobre l'urbanisme i configuració de la ciutat romana són falses. Aquest aspecte ens ha estat confirmat per l'absència d'alguns elements estructurals que fins aquest moment es pensava que estaven localitzats en el subsòl de la plaça.

Per la primera via s'ha demostrat que hi ha una ocupació continuada de la zona excavada des del segon quart del segle I d.C. fins al segle V d.C. També ens ha donat a conèixer una zona d'escombreres a la part oriental de la plaça, prop d'on antigament hi havia la Riera, i s'ha pogut posar al descobert una sèrie de construccions com l'edifici rectangular, conduccions, paviments, etc. Malauradament les estructures aparegudes a l'excavació no aporten moltes dades noves per resoldre la topografia de la ciutat antiga. No obstant plantegen una problemàtica molt interessant que pot tenir un paper important a l'hora de plantejar l'estudi global de la ciutat romana.

La segona via ha proporcionat una informació valuosíssima, car s'ha pogut demostrar arqueològicament que la muralla de la ciutat romana no tenia el recorregut que tradicionalment se li venia assignant. Aquest fet ens ha demostrat que moltes de les afirmacions que es venien fent sobre la configuració urbana d'*Iluro* no tenen una base arqueològica, sinó que, ben al contrari, són desmentides per aquesta.

Un dels objectius de l'excavació era el d'aportar noves dades sobre la data fundacional de la ciutat romana, que per la majoria d'autors s'ha de situar a finals del segle II o inicis del I a.C. La resta arqueològica més antiga apareguda a la plaça és l'escombrera d'època augustea, i el material anterior a aquest moment l'hem de considerar com a residual. Aquest fet encaixa amb els resultats de les excavacions de Can Ximmar i de la Plaça Gran.